

Publicerad 2007-08-16 19:01 av Sofie Söderberg

mördarsniglarna tar över.

Det blöta gruset knastrar under de svarta adidasskorna och himlens tunga moln hänger likt tjocka mördarsniglar i luften. Det är äckligt fuktigt ute och trottoarerna slingrar sig ödsligt fram genom den gråa förorten. Utom möjligtvis en skruttig gammal Volvo som med ett tafatt försök dränker dem med det bruna vattnet som länge legat stilla på den slitna 50-vägen. Volvon försvinner och det blir tyst. Ögon av själens glas speglas i en förfluten vardag och gammal smuts tas upp igen för att sedan rinna ner bland gatstenars hörn och springor. Spruckna läppar nynn timer tyst på en sorgsen melodi och livet hänger endast på en skör liten tråd bland många andras. Färgglada noter till livets egen musikal dansar med vinden och leker bland guldlockigt hår. Men bland färgernas skimrande lek faller en igensotad och förkalkad not i bitar mot en hård asfalt.

Jag biter mig hårt i läppen och inser att det är jag som är noten i en grå och trist värld. Det är jag som faller. Det svarta har tagit, likt krälande parasiter över det vackra och fina. Det finns ingen återvändo... jag faller bara mer och mer... och jag kommer alltid att falla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofie Söderberg med Poeter.se id #16801 innehar upphovsrätten